

[Justitsministeren.]

bekæmpelsen af voldsmentaliteten i de sidste måneder har indført den praksis at lade kriminalpolitiet behandle en væsentlig del af de voldssager, der tidligere er blevet behandlet af ordenspolitiet som politisager. Stigningen i antallet af de af kriminalpolitiet i 1953 behandlede voldssager modsvares da også af et omend kun ringe fald i antallet af lettere voldsforbrydelser, der traditionelt behandles af ordenspolitiet. Antallet af disse lettere voldsforbrydelser udgjorde indtil den 1. oktober i år 83, medens de tilsvarende tal for 1951 og 1952 var henholdsvis 92 og 86.

For at skaffe klarhed over, om der for landet som helhed kan siges at foreligge en tendens til stigning i antallet af voldsforbrydelser, har jeg også bedt rigsadvokaturen om gennem statsadvokaturerne og politimesterembederne i de større byer, herunder Storkøbenhavn, at indsamle oplysninger om antallet af voldsforbrydelser i de seneste år, herunder indeværende år indtil udgangen af september. Det fremgår af dette materiale, at der ikke for 1953s vedkommende for landet som helhed er tale om nogen stigning i kriminaliteten indenfor voldsforbrydelsens område. Rigsadvokaturen har endvidere på grundlag af de indhentede oplysninger udtalt, at der ejheller synes at være tale om nogen nævneværdig skærpeelse af karakteren af den udøvede vold.

Selvom der således næppe kan siges at foreligge en foruroligende stigning i voldsforbrydelsens antal, så har Københavns politi dog under indtrykket af nogle særlig brutale overfald i juni måned i år omgående iværksat en række særlige foranstaltninger for at sikre opretholdelsen af ro og orden. Disse foranstaltninger opretholdes stadig og er endog blevet yderligere skærpet i september måned. Der er således sat yderligere uniformeret personale ind i kvartererne omkring Rådhuspladsen, Vesterbrogade, Strøget og Nyhavn og forskellige andre steder, hvor det har vist sig påkrævet, ligesom politiet i stigende omfang har oprettet og indsat civile patruller.

I denne forbindelse vil jeg fremhæve det stærkt forøgede tilsyn, der føres af udrykningstjenestens og kriminalpolitiets radiopatrullevogne, der har vist sig særdeles effektive. Disse vogne står i stadig

kontakt med hovedstationen og kan således straks dirigeres til steder, hvor politiets tilstedekomst er nødvendig. Der er udstedt nye instrukser til radiopatrullerne, og der er ved en forøget indsats af mandskab og materiel sørget for en uafbrudt patrulletjeneste, der har vist sig at have en meget betydelig præventiv virkning, i de urolige kvarterer i byen. Men også den almindelige patrulletjeneste til fods eller på cykle tilrettelægges naturligvis på en sådan måde, at politiet til enhver tid såvidt muligt har føling med voldelige forstyrrelser af den offentlige orden.

Københavns politi råder for tiden over ca. 1930 mand i den uniformerede politistyrke og ca. 340 mand i kriminalpolitistyrken. Det er min opfattelse, at denne styrke i det omfang, det er nødvendigt og politimæssig forsvarligt af hensyn til varetagelsen af andre nødvendige opgaver, er sat ind i kampen mod voldsforbryderne. Jeg kan derfor ikke tiltræde det ærede medlems tanke om, at en del af de polititjenestemænd, som nu er beskæftiget i politiets forskellige kontorer, sættes ind i tjenesten på gaden. De opgaver, der påhviler ordenspolitiets civile afdelinger, f. eks. behandling af sundhedssager, sædeligheds-sager, person-, familie- og myndigheds-sager og mange andre sager, kan ikke forsvømmes, og der er gjort, hvad der kan gøres for at undgå, at flere polititjenestemænd end nødvendigt beskæftiges med disse sager.

Jeg er selvfølgelig ganske enig med det ærede medlem i, at der bør skrives hårdt ind overfor uprovokerede overfald på sagesløse borgere, men når henses til, at der ikke synes at være tale om en foruroligende udvikling i voldsforbrydelsens antal og grovhed, og i betragtning af de forholdsregler, der er taget af Københavns politi, tror jeg ikke, der er grundlag for en skærpeelse af strafferammerne i straffelovens voldsbestemmelser. En forhøjelse af de gældende maksima ville, selvom der kunne tales om en virkelig stigning i kriminaliteten, næppe være af synderlig virkning.

Det er en selvfølge, at anklagemyndigheden og justitsministeriet fortsat vil være opmærksom på, om samfundets reaktioner mod forbrydelser af denne art kan anses for tilstrækkelige, ligesom anklagemyn-